

Erhard Dietl

Pušíci se stěhují

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Erhard Dietl

Pušíci se stěhují

Ilustrace Erhard Dietl

TIRÁŽ TIŠTĚNÉ PUBLIKACE:

Přeloženo z německého originálu **Die Olchis ziehen um**

© Verlag Friedrich Oetinger GmbH, Hamburg 1994, 2010

Translation © Grada Publishing, a.s., 2013

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

obchod@grada.cz, www.grada.cz

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

jako svou 5093. publikaci

Přeložila Petra Honsová

Odpovědná redaktorka Ivana Kočí

Jazyková úprava Štěpánka Poupětová

Sazba Eva Hradiláková

Počet stran 64

První vydání, Praha 2013

Vytiskla tiskárna GRASPO CZ, a.s.

ISBN 978-80-247-4563-3

ELEKTRONICKÉ PUBLIKACE:

978-80-247-8397-0 (ISBN ve formátu pdf)

978-80-247-8398-7 (ISBN ve formátu ePUB)

Erhard Dietl

Pušíci se stěhují

Grada Publishing

Pušík je když...

Když má místo uší růžky,
slyší kašlat mravence,
škytat žížaly a mušky.

Když vybouleným nosem zavětrí
a cestu k shnilým lahůdkám
si najde v povětrí.

Má-li si stříhat vlásky,
to aby sháněl pilníky...
Tvrdé je má
jak ze železa hřebíky!

Protože jsou pušící lenoši
a rádi chrní,
zavírají se jim oči
i přes den,
stejně jako v noci.

Pušímu zubu se neubrání nic.
Ten skroupe papír, sklo, plast
i plech z popelnic!

Pušíci rádi skáčou
do kaluží
a v bahýnku si zdraví tuží.

Pušíky potěší,
když najdou v odpadcích
nějakou pochoutku.
To, co je hořké a plesnivé,
mají za dobrůtku.

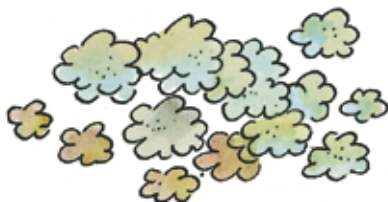
Nikdy se nemýjí,
a proto pěkně smrdí.
Mouchy je za to milují,
i když jim hrozí,
že dechem páchnoucím
je na zem skolí.

Pušíci vynikají náramnou silou.
232 metrů hodí do dálky cihlou!

Cítí se dobře
v smradlavém dýmu
a z výfukových plynů
nemají alergickou rýmu.

1 Zlaté časy

„Aby vás vzal mrzutej upšoukanej čert!
Nejsou to zlaté časy?“ řekne táta pušík.
Stojí na prahu pušího doupěte, okusuje
starou rybí kostřičku a dívá se, jak venku
prší.

